

РЕШЕНИЕ

№ 36198

гр. София, 04.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав, в
публично заседание на 23.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **7451** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „К и К“ ООД срещу Решение за ново произнасяне на основание чл.173, ал.2 АПК по влязло в сила съдебно решение № 000030-5311/27.06.2025г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите /НАП/, поправено с негово Решение № 000030-5542/04.07.2025г., с което е оставено без уважение искане вх.№ 26-К-1063/17.05.2024г. за възстановяване като недължимо платена сума в размер на 33 750 лева, представляваща платена държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорения акт като незаконосъобразен – издаден при неправилно приложение на материалния закон. Посочва, че е организатор на хазартни игри в игрална зала като една от залите се намира в [населено място], Област М.. За нея от ответника бил издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати № 000030-829/11.03.2021г. за срок от 5 години или до 11.03.2026г. Към момента на издаване на решението дружеството било заплатило всички изискуеми такси за целия срок на лиценза.

С измененията на Закона за хазарта, обн.ДВ, бр.108/30.12.2023г., били увеличени многократно таксите, дължими от организаторите на хазартни игри за издаване и/или поддържане на лицензи като дължимата такса по чл.30, ал.6 ЗХ била увеличена трикратно. Едновременно с това с § 19 – 22 ПЗР ЗДБ за 2024г. се предвидили допълнителни изисквания към операторите, получили лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати преди посоченото изменение на закона за внасяне на разликата между платената такса при издаване/продължаване на лиценза и увеличената такса, пропорционално на оставащия срок на лиценза, изчислено по посочена в

закона формула.

За да може да продължи дейността си без да търпи санкции жалбоподателят подал декларация и заплатил допълнителната такса в размер на 33 750 лева. С искане за прихващане и/или възстановяване вх.№ 26-К-1063/17.05.2024г. дружеството поискало възстановяването на тази сума като недължимо платена – платена на законно, но противоконституционно основание поради това, че разпоредбите на § 19 – 22 ПЗР ЗДБ за 2024г. нарушават принципите на правовата държава. На основание чл.86, ал.1 ЗЗД било поискано и заплащане на законна лихва върху посочената сума.

По това искане инспектор по приходите от ТД на НАП – В. Т. издал АПВ № П-04001224098104-004-001/14.06.2024г., който обаче бил обявен за нищожен поради липса на компетентност с Решение № 157/13.02.2025г., постановено по адм.д. № 502/2024г. по описа на Административен съд – Монтана, оставено в сила с Решение № 5130/19.05.2025г. по адм.д. № 3589/2025г. по описа на Върховния административен съд като искането било изпратено за произнасяне на ответника. В резултат на проведеното производство изпълнителният директор на НАП издал оспореното в настоящото производство решение. Същото жалбоподателят намира за незаконосъобразно като излага подробни съображения за противоконституционност на посочените по-горе разпоредби и отправя искане за сезиране на Конституционния съд. Претендира присъждане на направените по производството разноски. В съдебно заседание така направените искания се поддържат чрез адв.И..

Ответникът по оспорването, в писмен отговор по жалбата, инкорпориран в съпроводителното писмо, моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна, тъй като внесената такса, чието възстановяване се иска, е дължима по силата на закона. Моли за отхвърляне на искането за сезиране на Конституционния съд, тъй като не е налице същинско придаване на обратно действие на чл.30, ал.6 ЗХ, доколкото дължимата по силата на изменението такса касае само оставащия период от лиценз. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание така изразеното становище се поддържа чрез юрк.Д., който в условията на евентуалност моли адвокатското възнаграждение да бъде присъдено в нормативно определения минимум, поради липса на фактическа и правна сложност на делото.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с доводите на страните и доказателствата по делото, намира следното от фактическа страна:

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установява, че спрямо оспорващото дружество е издадено от ответника Решение № 000030-829/11.03.2021г. за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес [населено място], Област М., [улица], с 16 броя игрални автомата и 16 броя игрални места, за срок от 5 години.

С оглед измененията в чл.30, ал.6 ЗХ и § 19 – 22 ПЗР ЗДБ за 2024г., дружеството подало в ЦУ на НАП декларация вх.№ 26-К-295/19.02.2024г., а на 27.02.2024г. превело по сметка на НАП сумата от 33 750 лева, представляваща таксата по чл.30, ал.6 ЗХ за остатъка от срока на действие на издадения лиценз.

На 17.05.2024г. дружеството подало искане за прихващане и/или възстановяване вх.№ 26-К-1063/17.05.2024г., с което поискало на основание чл.129, ал.1 ДОПК сума в размер на 33 750 лева да бъде прихваната и/или възстановена, тъй като е недължимо заплатена.

По това искане е издаден Акт за прихващане и/или възстановяване № П-04001224098104-004-001/14.06.2024г. от инспектор по приходите при ТД на НАП – В. Т., потвърден с Решение № 117/14.11.2024г. от директора на Дирекция ОДОП – В. Т., с който е отказано прихващане или

възстановяване по реда на чл.129 ДОПК тъй като сумата е правилно определена.

С Решение № 157/13.02.2025г., постановено по адм.д. № 502/2024г. по описа на Административен съд – Монтана, оставено в сила с Решение № 5130/19.05.2025г. по адм.д. № 3589/2025г. по описа на Върховния административен съд, посоченият АПВ е обявен за нищожен поради това, че е издаден от материално некомпетентен орган като делото е изпратено на ответника за произнасяне по подаденото от дружеството искане за прихващане и/или възстановяване вх.№ 26-К-1063/17.05.2024г.

Последвало е издаването на обжалвания акт, връчен на оспорващото дружество на 30.06.2025г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът прави следните изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК - изрично волеизявление на административен орган, с което непосредствено се засягат права и законни интереси на оспорващия, от лице, което е негов адресат, в преклузивния 14-дневен срок за обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно чл.7, ал.1 ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Финансовите органи и органите на Агенцията за държавна финансова инспекция извършват ревизии по правилното определяне и внасяне на държавните такси. Според чл.17, ал.1, т.16 ЗХ в действащата към датата на издаване на оспорения акт редакция, изпълнителният директор на НАП осъществява и други правомощия, освен посочените в т.1 – 15, в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. Предвид това съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен административен орган в пределите на предоставената му от закона власт.

Решението е издадено в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 АПК. Посочени са фактическите основания за издаването му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност от съда върху приложението на материалния закон. Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и съответно да мотивират отмяната на акта само на това основание. Правилно е приложен материалният закон.

Към датата на постановяване на решението за издаване на лиценз на жалбоподателя за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала – 11.03.2021г., разпоредбата на чл. 30, ал. 6 ЗХ /ДВ, бр.14 от 17 февруари 2021г./, предвижда, че за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв.

Заплащането на тази такса е изключено по силата на, ал.7 на чл.30 ЗХ, съгласно която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /сред които попада и процесната по арг. от чл.242, ал.1 ЗКПО/, се събират само таксите по ал.1.

В ДВ, бр.108/30.12.2023г. е обнародван Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г., като с § 18 - § 23 от Преходните и заключителните разпоредби към него са направени

изменения в Закона за хазарта – с § 18, т.2 е изменен чл.30 като с б.“д“ се отменя ал.7, чието съдържание беше посочено по-горе. Съгласно § 22, ал.1 ПЗР ЗДБРБ за 2024г., организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 1 януари 2024г. /сред които попада и процесният/, дължат таксата по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта, изчислена по посочената в разпоредбата формула – $A=B:C/xD$, където А е дължимата еднократна част от таксата; В е еднократната част от таксата по чл.30, ал.3; С е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз, а D е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024г.

Според ал.2 в случай, че срокът на действие на лиценза в месеци след 1 януари 2024г. не изтича в края на календарен месец, определянето на общия брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз за целите на изчисляване на дължимата еднократна част от таксата по ал.1 се закръглява надолу до края на предходния календарен месец. Според ал.3 дължимата еднократна част от таксата, определена по ал.1, се декларира и внася в срок до 28 февруари 2024г. при условията и по реда на чл.92 от Закона за хазарта като образецът на декларацията се утвърждава от министъра на финансите в срок до 31 януари 2024г.

Съобразно посочената разпоредба оспорващото дружество е декларирало и заплатило сума в размер на 33 750 лева, представляваща таксата по чл.30, ал.6 ЗХ за месеците до края на действието на издадения му лиценз след 01.01.2024г. Страните не спорят относно размера на тази сума, нито по начина на определянето ѝ. Спорът е относно дължимостта на така определената такса като жалбоподателят намира, че тя е законоустановена, но разпоредбите, които я регламентират са противоконституционни.

Съдът намира това възражение за неоснователно. Таксите и техните размери са установени със закон, което съответства на разпоредбата на чл.60, ал.1 вр. ал.2 от Конституцията на Република България. Дали с въвеждането на допълнителна такса се нарушава принципът на свободна стопанска инициатива и се създава нестабилна стопанска среда е въпрос на целесъобразност на конкретното законодателно решение, но не и на незаконоустановеност на процесната такса. Придаването на обратно действие на нормата, предвиждаща заплащане на държавна такса в по-висок размер, обратно на твърденията на оспорващия няма противоконституционен характер, ако преследва легитимна цел, в случая справедливо преразпределение на приходите от дейността и разходите за осъществяване на надзора върху нея. Така в цитираното от жалбоподателя Решение № 5 от 11.05.2017г. по конституционно дело № 12 от 2016г. К. съд посочва, че мярката „...е средство за справедливо разпределение на разходите в обществото между тези, които в определена степен са привилегирани за своите приходи и следва да понесат и полагащите им се тежести. Никой не е защитен от такава тежест и нейното налагане, дори да има обратно действие въвеждащата я норма, не е задължително нарушаване на правната сигурност. Когато със законодателната промяна се преследва легитимна цел, за постигането на която са предвидени разумно обосновани средства, преценката за правилността на такова решение е изцяло на законодателя.“.

Същото така в цитираното решение К. съд посочва, че „...Както в правната доктрина, така и в съдебната практика се прави разграничение между обратно действие на закона, когато той преурежда юридическите факти от момента на тяхното проявление до завършен фактически състав, с който приключва едно правоотношение (ретроактивност *stricto sensu*), и случаите, когато нововъведен правен режим преурежда за в бъдеще заварени правоотношения, които не са приключили (привидна, несъщинска ретроактивност - незабавно прилагане на закона). В своята практика К. съд, като подчертава, че правилото за неретроактивност е проява на конституционните принципи за правова държава и законност, приема, че "...хипотезата на

прилагане на новия закон към заварено правоотношение не е равнозначно на обратно действие на новия закон (Решение № 12 от 11.11.2010 г., Решение № 9 от 1996 г., Решение № 10 от 2011 г.). Конституцията не съдържа забрана за обратно действие на правните норми във всички области на правото, а тя произтича от върховенството на правото като конституционен принцип (чл. 4, ал. 1 от Конституцията) и е приложима към хипотезите на ретроактивност *stricto sensu*, когато се нарушава доверието в правната система, правната сигурност и придобити права. Изрична забрана в този смисъл се съдържа единствено в чл. 5, ал. 3 от Конституцията по отношение на наказателните закони, които предвиждат нови или по-тежки санкции от отменените. Не е изключен ретроактивен ефект на закона в гражданскоправните отношения и той може да бъде обоснован с публичен интерес, особено ако става дума за правни норми, приети в процес на трансформиране на ценностния фундамент на обществото. Докато ретроактивност *stricto sensu* е допустима само по изключение, несъщинска ретроактивност е по правило възможна, когато законодателните цели не могат да бъдат надхвърлени от интереса на индивида в продължаващото действие на предишния закон. Незабавното прилагане на закона е съвместимо с принципа на закрила на правната сигурност, когато е подходящо и необходимо, за да бъде постигната преследваната от закона цел, и се остане в границите на разумно приемливото при цялостно балансиране на "излъганото доверие" и значимостта и спешността на основанията за законодателните промени.“.

По изложените съображения съдът намери жалбата за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на жалбоподателя разноски не се следват. На ответника са дължими разноски за юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл.24 НЗПП вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.143, ал.3 АПК в минимален размер от 200 лева, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „К и К“ ООД срещу Решение за ново произнасяне на основание чл.173, ал.2 АПК по влязло в сила съдебно решение № 000030-5311/27.06.2025г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ОСЪЖДА „К и К“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите сумата в размер на 200 /двеста/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: